

men, som har underskrevet den ældre Obligation, slipper for Thinglæsningsgebyrer og Stempel, naar han udsteder en ny Obligation, der træder i Stedet for den gamle. Hertil er nu Udstilligt at bemærke; men først end jeg gjør disse Bemærkninger, vil jeg blot bringe i de Herrers Grindring, hvad vist de fleste af dem vide, at naar man overtager, kjøber en Eiendom, paahviler der ikke Kjøberen nogen Forpligtelse til at udstede nye Obligationer med sin egen Underkrift. Som Følge heraf er der jo en stor Mængde Giede af Eiendomme, som have Prioriteter indestaaende i deres Eiendomme, vel at mærke efter ældre Obligationer, som ikke ere udstedte af den nuværende Eier af Eiendommen; altsaa bliver Følgen deraf, at en saadan nuværende Eier ikke er den samme Debitor, ikke er den, der har underskrevet Obligationen, altsaa kan han ikke nyde Godt af Lovforslagets Begunstigelse. Det er en høist mærkelig Ting, og den er mærkeligere endnu, fordi der ogsaa er overordentlig mange Tilfælde, hvor Folk, der med fuld Føie kunne forlange at komme ind under Loven, kunne forlange fritagelse for Gebyrerne, ikke kunne komme med. Jeg vil f. Ex. nævne, og det er jo Noget, som vi vide finder Sted i meget omfattende Grad paa Landet, at naar en Mand er død, og hans Enke sidder i uskiftet Bo — det sker jo i de Tusinder af Tilfælde — kan hun ikke konvertere under Refurs til Loven, hun er ikke Underkriver af den Obligation, der staa i Eiendommen, det er Manden. Naar en Enke saaledes overtager en Eiendom og sidder i uskiftet Bo, er der jo aldrig Tale om, at hun skal udstede ny Obligation, og hun gjør det altsaa ikke. Nu stiller det sig saaledes, at hun ønsker at ombytte sin Obligation med en ny til en lavere Rente, men saa kommer hun ikke ind under denne Undtagelseslov, fordi det ikke er hende, men hendes afdøde Mand, der har udstedt Obligationen. Man kunde maaste sige, at Loven nok kunde fortolkes saaledes, at Enken gaar ind i Mandens Rettigheder, og saa er hun jo paa en Maade samme Debitor. Ja, maaste, men saa vil jeg blot minde om en Udtalelse af den høitærede Finantsminister i Folkethinget. Han sagde, det er en Undtagelseslov, og den skal fortolkes skarpt, jeg tror, det var det Udtryk han brugte, ingensomhelst Favorisering. Saa er det meget tvivlsomt, om man i dette Tilfælde vilde kunne bringe en Enke ind under Loven. Det Samme er Tilfælde, hvor f. Ex. en Søn overtager Gaarden efter sin Fader, og der staa adskillige Prioriteter i Eiendommen. Det er meget hyppigt, at Kreditorerne ikke forlange nye Obligationer,

der er jo i Reglen et Tillidsforhold paa Landet, som gjør, at de nødigt ville sætte deres Debitor i saadanne Udgifter, naar Prioriteten da er fuldt sikker, thi det er aldeles ligegyldigt for Kreditor, enten Obligationen er underskrevet af den Ene eller den Anden, naar Pantet er tilstrækkeligt. I disse mange Tilfælde, og det angaar de fleste Handler paa Landet, hvor en Gaard gaar over fra Fader til Søn, have vi akkurat det Samme, Sønnen er udelukket fra at nyde Godt af denne Lov om at lette Konverteringen, fordi han ikke er samme Debitor. Endelig er der jo en stor Mængde Tilfælde, som ogsaa ville vise sig at falde udenfor Loven, det er nemlig alle de uberigtigede Eiendomshandler, som man naturligvis har i Tusindvis, der er jo mangfoldige. Man tænker sig nu, at Loven træder i Kraft den 1ste April, og naar en Mand saa sidder med en Eiendom paa Kjøbekontrakt, men ikke har faaet Skjøde, eller han har kjøbt en Eiendom ved Auktion og heller ikke endnu har faaet Skjøde, saa er han Debitor for de Prioriteter, der staa i Eiendommen, men han er udelukket fra at nyde de Begunstigelser, som dette Lovforslag tilfiser, fordi han ikke er samme Debitor. Jeg vil nævne et andet Exempel. En Kapital er oplagt til Udbetaling, førend denne Lov træder i Kraft, til Juni Termin og skal indfries med ny Obligation, der er det jo muligt, ja, det er høist sandsynligt, at det er den samme Debitor, og han kan komme til at nyde Godt af Loven, men det er jo slet ikke Meningen. Hvor en Mand har faaet en Kapital oplagt, er han stam nødt til at betale, enten han vil eller ikke, det er ikke nogen frivillig Sag, for at opnaa en billigere Rente. Naar en Kapital konverteres, saa forekommer det mig aldeles ligegyldigt, enten Renten for det nye Laan bliver større eller mindre, og det vil ogsaa være urigtigt, om man i den Henseende vil gjøre nogen Forstjæl. Det er min Overbevisning, at Loven aldeles ikke vil kunne forjaaes af Befolkningen, slet ikke. Vi, som her følge et saadant Lovforslag, vi kunne forstaa det, men Befolkningen vil jo aldeles ikke kunne forstaa det. Naar vi tage et Exempel, vil det jo vise sig bedst. Lad os tænke os to Gaardmænd, to Naboer, der hver stylder 10,000 Kr. i deres Eiendomme. Den Ene er en velstaaende Mand, han faar Velighed til at kunne konvertere disse 10,000 Kr., og han slipper for enhverjohelst Udgift i den Retning. Naboen er mindre heldig situeret, han er nødt til at optage et nyt Laan, f. Ex. 5,000, Kr. for at klare sig, og han skal betale. Er der nogen Mening deri? Ikke Spor, efter min Opfat-